PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 400 Barcelona, 29 d'octubre de 1.974 PREU: 8 Pts.

Entrevista PCUS-PCE

Declaracions de G.López Raimundo

pàgina 3

EDITORIAL

400 números de TREBALL

TREBALL publica el seu número 400. Aquest testimoni de continuïtat, sense comparació possible amb cap altra entre les publicacions antifranquistes clandestines editades en català a Catalunya, és en si mateix un gran mèrit.

Aquest mèrit correspon a uns homes abnegats, plens de confiança en el seu poble i en la seva idea revolucionària. Però TREBALL no és només el resultat d'una acció voluntarista. És alhora conseqüència i element motor de l'acció política menada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya en tots els fronts de la seva activitat durant aquests anys inacabables de clandestinitat.

En uns moments que l'acceleració de l'agonia del franquisme ha portat el darrer Ple del nostre Comitè Central a acordar la campanya de reclutament destinada a triplicar els efectius del Partit i de la Joventut Comunista (promoció "Llibertat") i a estendre molt més enllà la seva influència política, així com a duplicar la difusió de TREBALL i MUNDO OBRERO, el testimoni de continuïtat que aquest número 400 representa ha de ser un poderós estímul per a assolir aquests fins.

Saludem l'acord del darrer Ple del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya per iniciar una campanya de recollida de 200 milions de pessetes que asseguri l'aparició diària de MUNDO OBRERO al moment que la situació política del país ho faci possible. Aquesta iniciativa posa de manifest el sentit de responsabilitat amb què la direcció del PCE aborda la perspectiva, ja pròxima, d'un canvi democràtic, i els deures que aquest canvi imposarà als comunistes en el terreny de la premsa i la informació.

Esperem que aquestes circumstàncies estimulin l'augment de la preocupació de tots els militants i amics pels problemes de la premsa i la propaganda, tant en el futur democràtic com en el present. L'esforç econòmic és inseparable de la preocupació política, del treball de reclutament i de la tasca de fer jugar des d'avui a la premsa i a la propaganda tot el paper que pot jugar en el combat que aproximi la victòria definitiva sobre la dictadura.

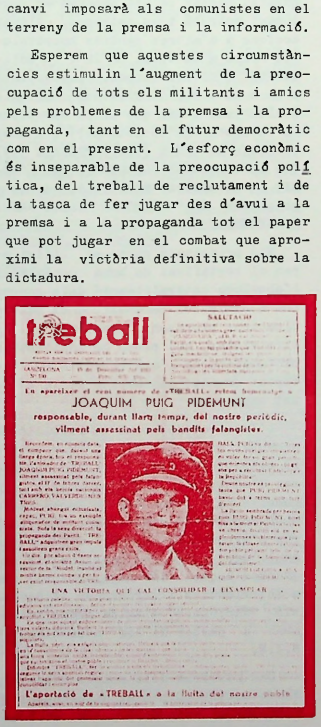
treball

JOAQUIM PUIG PIDEMUNT

responsable, durant llarg temps, del nostre periòdic, vilment assassinat pels bandits falangistes.

L'aportació de «TREBALL» a la lluita del nostre poble

Primera pàgina del número 100 de "Treball" clandestí.

SEAT

18 d'octubre 1971-1974

EN MEMÒRIA D'ANTONI RUIZ VILLALBA

El passat 18 d'octubre 24.000 treballadors de la fàbrica d'automòbils SEAT retien un impressionant homenatge a la memòria del seu company Ruiz Villalba en el tercer aniversari del seu assassinat per la policia franquista. Els dies 16 i 17 havia circulat de mà en mà pels tallers " ASAMBLEA OBRERA" que cridava a commemorar aquesta data ja històrica per al proletariat de la SEAT. Es varen repartir milers de fulls amb la fotografia d'en Ruiz Villalba. Tot plegat va ser una gran contribució a la preparació de la gran acció de lluita.

Més de 80.000 hores-home de vaga en els tres torns d'aquest dia! Marxes silencioses per l'interior de les naus; enormes "segudes" amb milers d'obrers; túmuls amb la fotografia d'en Ruiz Villalba envoltada de clavells rojos i ciris encesos; els murs dels tallers coberts amb la imatge del company assassinat; assemblees explicatives i de condemna de la repressió...

Els obrers varen ser amos de la fàbrica tot el dia, sense que la direcció ni les autoritats gosessin intervenir. La tremenda força d'aquesta jornada de solidaritat proletària es va imposar de tal manera que va arribar a guanyar caps, encarregats i vigilants, que en molts de casos s'hi varen afegir.

Aquesta poderosa acció política dels treballadors de la SEAT prova l'elevada consciència de classe dels nostres obrers, el seu esperit solidari i revolucionari, la seva extraordinària disponibilitat de lluita, el seu anhel de llibertat.

Un exemple alliçonador i un signe clar dels temps que vivim!

Escandaloses espoliacions

Novament surt a la llum pública l'escandalós abús que les empreses concessionàries "AUTOPISTAS DEL MEDITERRÁNEO" i "AUTOPISTAS MARE NOSTRUM" cometen amb milers de famílies pageses a les quals literalment han despullat de les seves propietats. El problema és extremadament greu per als camperols petits i mitjans, que mancaven de mitjans per a una llarga resistència. Nombroses famílies van ser foragitades de les seves terres i abandonades a la seva sort, sense oferir-los altres llars i terres de conreu equivalents, ni compensar-los el preu real de les seves terres, ni els efectes del trauma que representa peregrinar a la recerca d'una nova llar i per al mosso, a voltes, aprendre un nou ofici, emigrar o reiniciar una vida completament distinta. Molts van haver d'acceptar les lleonines condicions de les concessionàries. Només cal dir que, prop de Tarragona, proposaven 0'75 pessetes el pam, quan la Refineria -que es va distingir per la seva gasiveria- fa anys ja va pagar les terres expropiades a 6'75 pessetes aproximadament, al mateix lloc.

Prop de mil famílies han aconseguit resistir. Dos-cents representants d'elles es van reunir en assemblea i van expressar la seva indignació pel bandidatge de què son objecte. Els van oferir una entrevista amb en Valdés, ministre d'Obres Públiques i que el problema entraria en camins de solució. El ministre els va dir fredament que només podia gestionar un diàleg amb les concessionàries i que aquestes s'emparaven amb la Llei. Li van replicar contundentment que això no era cert.

Han passat dies i els homes de la terra continuen sense cobrar. El litigi no es soluciona. Res no justifica aquestes espoliacions perquè les AUTOPISTAS són un negoci florent pels elevats peatges que cobren, que revisen periòdicament cap amunt, i proporciona sucosos beneficis.

Davant de l'actitud dels pagesos el Governador Civil, la Diputació i la COSA han hagut de prestar suport públicament als pagesos. Això és important perquè referma la legitimitat dels interessos camperols; però és insuficient perquè la solució per aquest camí pot tardar anys.

Els homes del camp compten amb el suport de les masses populars. Han posat el Govern i les concessionàries en una situació difícil. Ha arribat, per tant, l'hora de meditar si el moment no és l'apropiat per a organitzar una manifestació amb els seus tractors i altres vehicles damunt de les seves terres, ocupades per l'autopista, perquè són seves, mentre que no els les hagin pagades.

La mobilització que s'ha fet ha contribuït sens dubte al fet que les masses pageses prenguin més consciència que són víctimes de les concessionàries monopolistes i de la política del govern que les empara. Per tal d'aconseguir la satisfacció dels seus legítims interessos s'imposa la unitat de tots els afectats i la concertació entre tots ells. El canvi democràtic que propugnem crearà el marc perquè no puguin repetir-se aquests abusos. Els pagesos han de coadjuvar intensament al canvi.

Gran victòria dels M.I.R.

Uns 2.000 metges interns i residents (M.I.R.) de 15 centres de la Seguretat Social de tot Espanya en vaga durant gairebé tres setmanes, altres accions a d'altres centres hospitalaris -fins a un total de 22-; la solidaritat d'altres metges, pertanyents o no a la S.S., de diversos col.legis mèdics (val a dir que al de Barcelona li va costar de decidir-se!) i d'associacions de veïns (veure TREBALL 399): UNA LLUITA SENSE PRECEDENTS EN L'AMBIT DE LA SANITAT ESPANYOLA, que ha aconseguit UNA VICTÒRIA també SENSE PRECEDENTS.

Els principals punts en litigi eren el certificat de bona conducta i l'absoluta centralització dels concursos d'admissió. Es a dir, dues reivindicacions plenament democràtiques, antifeixistes, que posen de manifest la profunditat de l'aspiració a la llibertat en tots els àmbits de la societat espanyola.

L'Institut Nacional de Previsió ha acceptat que no es valori "cap criteri extraprofessional" en els concursos d'admissió, i que aquests siguin resolts pels "Comitès de Docència de cada institució sanitària". La victòria s'arrodoneix amb el fet que són anul.lades totes les sancions als vaguistes i que l'INP hagi acceptat com a interlocutor i negociador la Comissió "Nacional" elegida democràticament a partir de les assemblees de M.I.R.

Una victòria dels metges i una victòria de tot el poble, directament interessat en tota mida per al millorament de la Sanitat del país, que comença per la seva democratització.

Llibertat per a Antoni Gutiérrez!

El jutjat d'Ordre Públic que s'ocupa del cas de les 47 persones detingudes el 5 d'octubre a Sant Cugat ha donat la llibertat provisional, previ dipòsit d'una fiança de 15.000 pessetes, al metge Antoni Gutiérrez Díaz i a l'advocat Carles Trias Fargas, els dos únics del grup que encara no eren al carrer.

Però com que el franquisme ja no es fia ni de les eines especials de repressió política que s'ha fabricat, utilitza altres mitjans complementaris. I així ens trobem altre cop amb l'arbitrarietat que pel mateix fet s'apliquen dos instruments repressius: d'una banda el processament pel TOP i d'altra la multa governativa, que és de 350.000 pessetes per cadascun dels dos esmentats demòcrates. Si no es paga és substituïda per dos mesos de presó. Es a dir, en previsió que el TOP fos "massa indulgent", el governador Martín Villa ja es va preocupar de tractar que l'empresonament s'allargui.

En Carles Trias, ja en llibertat en aquests moments, ha posat recurs contra la multa. L'Antoni Gutiérrez, que encara és a l'hospital a conseqüència de l'agressió dels policies, es nega a pagar-la i, per tant, haurà de complir l'arrest substitutori.

Haurà de complir-lo si no hi ha una pressió ciutadana prou gran i forta per a forçar els feixistes a fer marxa enrera. I això vol dir que tots tenim el deure de plantar cara a aquesta nova injustícia i d'exigir a les autoritats franquistes l'anul.lació de les multes i del procés.

Com més feble esdevé el règim franquista més neguitosament cerca de donar cops als qui se li oposen, als qui de debò representen els anhels del nostre poble. Podem permetre-li que ho faci? Es clar que no. Es clar que hem de combatre sense treva per alliberar el doctor Gutiérrez, en Simón Sánchez Montero -un cas cínic de segrestament contra tota llei-, en Camacho i els seus companys, els dirigents obrers d'Euskadi que fa pocs dies han estat detinguts, tots els presos polítics, tots els qui estan a les presons per una cosa tan digna com és la defensa del dret de tots els espanyols a la llibertat.

L'ENTREVISTA ENTRE EL PCUS I EL PCE

Declaracions a «Treball» de G. López Raimundo

El 15 d'octubre es va publicar a Moscú un comunicat de l'entrevista celebrada en aquella ciutat entre una delegació del PCUS presisida per M.A. Suslov i una altra del PCE encapçalada per Dolores Ibárruri i Santiago Carrillo, de la qual formava part el Secretari General del PSUC. Publiquem tot seguit les respostes d'en Gregori López Raimundo a les preguntes que sobre aquesta reunió li hem fet.

TREBALL

La premsa, la ràdio i la televisió de Madrid i Barcelona varen difondre àmpliament un despatx de l'agència EFE sobre l'entrevista PCUS-PCE. ¿A què atribueixes aquest interès dels serveis oficials d'informació per la reunió de comunistes espanyols i soviètics?

GLR

Per part de l'agència EFE a un propòsit deliberat de desinformar. El seu despatx és un veritable monument de deformació del que va passar a Moscú. Afirma que "el PCUS i el PCE s'han reconciliat" i que ambdós partits "havien trencat les seves relacions arran de la intervenció militar de la URSS a Txecoslovàquia". A la ràdio i a la televisió s'hi ha afegit que "el PCE ha tornat a l'obediència de Moscú i ha donat el seu vist i plau a l'entrada dels tancs russos a Praga". I per tal de donar credibilitat a la seva versió EFE cita "L'Humanité" de París com a font de la notícia.

Tot això és completament fals. "L'Humanité" i altres diaris estrangers van donar la notícia de la reunió amb objectivitat i reproduïen parcialment el comunicat redactat per les dues delegacions, que no conté ni un mot d'allò que ha dit l'agència EFE. Es ignominiós que un servei oficial empri encara procediments "informatius" feixistes, típics del període de la guerra civil o de la dècada del quaranta.

TREBALL

Quina va ser realment la finalitat o la causa de l'entrevista?

GLR

Des que es va dissoldre la III^{a} Internacional els contactes o reunions bilaterals constitueixen la principal forma de relació entre els partits comunistes.

L'entrevista de Moscú és una expressió de l'aplicació d'aquest mètode general en l'àmbit de les relacions entre el PCUS i el PCE.

Contràriament a allò que ha dit l'agència EFE, el PCE i el PCUS no varen trencar les seves relacions el 1968, i després d'aquesta data varen tenir nombrosos contactes.

Com a conseqüència de la intervenció militar de la URSS a Txecoslovàquia -amb la qual el PCE va estar i està en desacord- i de l'ulterior activitat escissionista d'en Líster i l'Eduardo García, es varen crear nombroses tensions entre ambdós partits, però no hi va haver trencament. El PCE entén i defensa -com es diu en el Comunicat conjunt del 15 d'octubre- que "és un deure internacionalista de cada partit propiciar per tots els mitjans el millorament de les relacions i la confiança mútua fins i tot quan hi ha diferències de punts de vista sobre unes o altres qüestions".

L'objectiu principal de la reunió de Moscú era millorar les relacions i la confiança mútua. I en aquest ordre cal afirmar que els resultats assolits han estat altament positius.

Quan els serveis oficials d'informació inventen un pretès "retorn a l'obediència de Moscú del PCE", expressen la seva ràbia pel millorament de les relacions entre els comunistes espanyols i els soviètics, millorament que suposa un cop dur a les aspiracions del govern Arias d'afeblir l'hostilitat internacional envers el règim franquista. El comunicat de la reunió desmenteix aquesta bola quan reafirma que "cada partit ela bora la seva política en les condicions concretes del seu país".

TREBALL

Quins resultats polítics aporta a la nostra lluita aquesta reunió bilateral?

GLR

De primer antuvi la reafirmació contundent de la "solidaritat dels comunistes soviètics i de tot el poble soviètic amb la classe obrera, amb tots els treballadors i amb el Partit Comunista d'Espanya que, malgrat la repressió, lluiten pel derrocament de la dictadura franquista i per l'establiment d'un règim democràtic al país". El comunicat conjunt diu que "la pervivència del règim franquista d'Espanya és un anacronisme que enverina l'atmosfera d'Europa" i crida a intensificar la solidaritat internacional amb la lluita del poble espanyol i la campanya per la llibertat de Romero Marín, Sánchez Montero, Fernández Inguanzo, Lobato, Camacho i tots els presos polítics espanyols.

En segon lloc el comunicat proclama que "el PCUS i el PCE condemnen qualsevol activitat escissionista dirigida a minar la unitat interna dels partits germans", la qual cosa comporta el rebuig del PCUS a les activitats escissionistes d'en Líster i l'Eduardo García, els quals, en no trobar cap suport en les organitzacions del Partit al país, es dediquen a dificultar les relacions del PCE amb el PCUS i amb altres partits germans.

TREBALL

I en el pla internacional?

GLR

També en aquest terreny s'han aconseguit a la reunió resultats satisfactoris. El comunicat expressa la solidaritat dels dos partits "amb tots els pobles en lluita contra l'imperialisme, la reacció i el feixisme, i sobretot amb l'heroic poble del Vietnam". Saluda l'enderrocament de les dictadures de Grècia i Portugal. Especifica que "la coexistència pacífica no significa ni conservació del statu-quo social i polític ni debilitament de la lluita ideològica", qüestió sobre la qual hi ha en el moviment comunista interpretacions distintes. Afirma que ambdós partits renovellen la seva decisió de lluitar "pel restabliment de la unitat i la cohesió del moviment comunista internacional, per forjar el front comú de totes les forces antiimperialistes". Subratlla que els dos partits "valoren positivament els resultats de la Conferència de Brussel.les i expressen el seu suport a la idea de convocar una Conferència paneuropea dels Partits Comunistes i Obrers". I, finalment, estableix que el PCUS i el PCE "concedeixen gran importància al plantejament del document fonamental de la Conferència de PP. CC. i OO. del 1969, segons el qual en no existir en el moviment comunista internacional un centre dirigent, creix especialment el paper de la coordinació voluntària de les activitats dels partits germans". Tot plegat suposa la confirmació de la política internacional del PCE elaborada en el seu 8è. Congrés i ratificada en el Ple del Comité Central de setembre de 1973.

TREBALL

Com veus el futur de les relacions entre el PCE i el PCUS?

GLR

Amb el més gran optimisme. La reunió

(passa a la pàgina 4)

PIRELLI-MOLTEX de Cornellà
35 dies de vaga

Abans de les vacances, durant la vaga d'ELSA, els obrers de Pirelli havien presentat la reivindicació d'un augment lineal de 2.000 ptes. mensuals. Es van recollir firmes, i una comissió elegida en assemblea les presentà a la direcció.

El 16 de setembre els treballadors es ratifiquen, i el 20 la direcció respon que els augments salarials només són possibles a canvi d'augments en la producció; els treballadors repliquen amb la VAGA.

Durant 15 dies es manté la vaga, amb manifestacions dintre i fora de la fàbrica i assemblea diària. Els treballadors rebutgen diverses ofertes de l'empresa i mantenen la petició inicial.

El 5 d'octubre la policia desallotja la factoria i tota la plantilla és sancionada amb pèrdua de feina i sou fins al dia 11. A partir del dilluns 7 els treballadors es concentren cada dia a la porta i recorren els carrers de Cornellà amb roba del treball. Per canalitzar la solidaritat econòmica és nomenada una comissió formada per un jurat i 3 delegats elegits pels treballadors.

El dia 18 paren, en solidaritat amb Pirelli, unes 80 empreses de Cornellà, St. Joan Despí, Esplugues, St. Feliu, St. Boi, el Prat, Gavà i Viladecans.

El 23 s'arriba a un acord amb l'empresa: cap acomiadament ni sanció; mil pessetes d'augment fins a la pròxima revisió del conveni, el gener; augment de 3 ptes. per hora a la prima; avenç de 7.000 ptes.

De l'assemblea comarcal de càrrecs sindicals del dia 21, de l'assemblea de treballadors de Pirelli del 24 i d'algunes discussions al si de les CC.OO. es desprenen alguns ensenyaments, que resumim a continuació.

1) En aquests moments les lluites obreres ja no són fets aïllats sinó quelcom de generalitzat. Això fa possible i necessària la coordinació de les lluites, especialment a les fàbriques grans o amb tradició de lluita.

2) A les assemblees celebrades aquests dies a la CNS s'han sentit veus aïllades que proposaven d'allargar com fos la lluita de Pirelli per tal de crear de nou una situació de vaga general a la comarca. Val la pena reunir les respostes que s'ha donat a aquestes veus:

- La vaga general no és una qüestió de voluntarisme.
- La lluita d'una fàbrica té la seva pròpia dinàmica i els seus ritmes i no es pot subordinar a la recerca de moviments de solidaritat; ha de tenir molt presents les seves reivindicacions.
- No és possible plantejar-se una vaga general en ocasió de cada lluita important en una o altra empresa.

3) Cada lluita ens ha d'ajudar a preparar els instruments del moviment obrer per a la vaga general, a copsar l'estat d'esperit de les masses (per exemple, el gran esperit solidari manifestat per la vaga solidària de les 80 empreses que van parar el dia 18), a reunir i assimilar les experiències pràctiques.

Corresponsal

L'entrevista PCUS-PCE

(ve de la pàgina 3)

de Moscú ha creat les bases perquè la col.laboració entre els nostres partits es reforci incessantment. Naturalment, les tensions sorgides a partir del 1968 no poden esborrar-se tot d'una. D'altra banda ambdós partits tenen opinions diferents sobre alguns problemes, les quals donaran lloc probablement a polèmiques entre ells.

Però això no hauria de ser obstacle per a millorar les relacions i intensificar la col.laboració, que haurà de beneficiar tant la lluita global del conjunt dels partits contra l'imperialisme com el nostre combat particular contra la dictadura franquista i per la llibertat per als pobles d'Espanya.

Com diu el comunicat, el PCE "presta suport a la política soviètica de pau i coexistència pacífica entre els estats i d'ajut als pobles que lluiten contra l'imperialisme i per la independència nacional" i aprecia altament "el paper que acompleix el PCUS en el compliment d'aquesta política i la seva important aportació al procés revolucionari mundial."

Un salt en la campanya per l'amnistia

Els darrers quinze dies s'ha produït un salt important en la recollida de signatures per l'amnistia. En dues setmanes s'han recollit més firmes que en tot el període anterior. La raó primera d'aquest salt endavant tan prometedor és el CARÀCTER OBERT I OFENSIU que s'ha començat a donar a la campanya, tant des del Secretariat de Justícia i Pau com des dels diferents centres de recollida de firmes. AQUEST ÉS EL CAMÍ.

Les primeres experiències mostren que quan els grups d'activistes han sortit al carrer a buscar les signatures dels veïns del barri, han instal.lat taules a les places, a les portes de les parròquies o als centres socials, a les facultats universitàries i als centres d'estudi, o han anat de porta a porta explicant les raons transcendentals de la demanda d'amnistia i el seu caràcter legal, han recollit centenars, milers de signatures. Això és el que ha passat a Nou Barris i a Sants, al Casc Antic i al Besòs, a Sant Andreu. Així s'han pronunciat a favor de l'amnistia les Associacions de Veïns del Carmel, del Poble Sec, de la Sagrada Família (en una important assemblea), el Centre Social de Sants, i el moviment s'estén més i més. Es recullen firmes als Col.legis Professionals i a la Universitat (en un sol dia més de 7.000).

CONTACTE DIRECTE AMB LA GENT, AL CARRER.

A Sants un grup de 30 persones recull pel carrer, en dues hores, 400 firmes. Es calcula que van parlar amb un miler de persones -a les sortides del metro i a d'altres llocs d'afluència- i que no totes van firmar, perquè encara hi ha un reflex de por, sobretot quan cal posar el número del carnet d'identitat. Els activistes van haver d'insistir en el caràcter legal de la campanya i van haver de convèncer els guàrdies que els van interpel.lar. Però es va fer i es va recollir un gran èxit i una rica experiència. Es van recollir també unes 300 firmes entre els joves del barri, sobretot als centres juvenils.

Ja es compta amb les primeres experiències de recollida oberta de firmes en algunes fàbriques del tèxtil: MEDIR, COSTA Y FONT i d'altres, experiències que cal estendre i generalitzar a la SEAT, a totes les grans fàbriques i a tots els llocs de treball.

FER FRONT ALS OBSTACLES IL.LEGALS D'EN MARTÍN VILLA

Cal denunciar públicament les accions il.legals d'en Martín Villa contra una campanya que és LEGAL, i presentar querella davant dels tribunals en cada cas d'arbitrarietat.

Un cas notori d'arbitrarietat fou l'acció d'uns agents de la BIS a la universitat Central, on van estripar alguns fulls amb signatures i se'n van endur d'altres. Uns estudiants allí presents van interpel.lar un dels socials exigint-li que s'identifiqués mostrant la seva documentació. L'agent, sorprès, va apretar a córrer.

L'agressió no ha impedit, d'altra banda, la celebració d'un gran acte de masses a la Facultat de Dret de Bellaterra, amb la presència del degà, el president de la delegació barcelonina de Justícia i Pau i la mare de Lluís Mª Xirinacs, que va parlar del sentit de les lluites menades pel seu fill.

Suplement de TREBALL

Comunicat de l'entrevista PCUS—PCE

Comunicat de l'entrevista de la delegació del Partit Comunista de la Unió Soviètica amb la delegació del Partit Comunista d'Espanya.

Al CC del PCUS s'ha celebrat una entrevista de les delegacions del PCUS i del PCE.

A l'entrevista, pel PCUS, hi varen participar M. A. Suslov, membre del Buró Polític del CC del PCUS i secretari del CC del PCUS; A. Ya. Pelshe, membre del B.P. del CC del PCUS; B. N. Ponomariov, membre suplent del B.P. del CC del PCUS i secretari del CC del PCUS; V. V. Zagladin, membre de la Comissió Central de Control del PCUS i cap adjunt del Departament internacional del CC del PCUS.

Pel PCE varen prendre-hi part: Dolores Ibárruri, president del PCE; Santiago Carrillo, secretari general del PCE; I. Gallego i M. Azcárate, membres del C.E. i del Secretariat del CC del PCE; G. López Raimundo, secretari general del PSU de Catalunya i membre del C.E. del PCE, i F. Melchor, membre del C.E. del PCE.

La delegació del PCUS va informar sobre la conseqüent activitat del PCUS per a aplicar les resolucions del seu XXIV Congrés, les tasques de l'edificació comunista i la realització del Programa de pau.

La delegació del PCE va expressar la seva profunda satisfacció pels èxits assolits per la Unió Soviètica i va saludar la creixent autoritat de la URSS a l'arena mundial. El PCE presta suport a la política soviètica de pau i coexistència pacífica entre els estats i d'ajut als pobles que lluiten contra l'imperialisme i per la independència nacional. Aprecia altament el paper que acompleix el PCUS en el compliment d'aquesta política i la seva important aportació al desenvolupament del procés revolucionari mundial.

La delegació del PCE va informar de la present situació a Espanya , caracteritzada per l'auge de la lluita de les àmplies masses populars, i principalment de la classe obrera, contra el règim feixista, per una alternativa democràtica, per l'avenç del procés unitari i de la convergència de forces político socials diverses, convergència que ha plasmat en la creació de la Junta Democràtica d'Espanya; i per l'enfortiment de les posicions del Partit Comunista d'Espanya.

La delegació del PCUS va expressar la fraternal solidaritat dels comunistes soviètics i de tot el poble soviètic amb la classe obrera, amb tots els treballadors i amb el Partit Comunista d'Espanya que, malgrat la repressió, lluiten pel derrocament de la dictadura franquista i l'establiment d'un règim democràtic al país. La delegació va expressar l'opinió que el creixement de la influència del partit i l'assoliment de l'aliança de totes les forces democràtiques poden ser importants factors per a impulsar la lluita per la democràcia i el progrés social.

En les presents condicions, la pervivència del règim franquista d'Espanya és un anacronisme que enverina l'atmosfera a Europa. Les delegacions dels dos partits criden a intensificar la solidaritat amb la lluita del poble espanyol, amb participació de comunistes, socialistes, catòlics i altres sectors democràtics.

El PCUS, en interpretar els sentiments del poble soviètic, exigeix la immediata llibertat de Romero Marín, Sánchez Montero, Fernández Inguanzo, Lobato, dels líders de Comissions Obreres Marcelino Camacho i els seus companys, com també de tots els presos polítics espanyols.

Ambdues delegacions varen subratllar que el tret distintiu de la present situació internacional és el desenvolupament i l'enfortiment dels països socialistes i el creixement de la força d'atracció del socialisme a escala mundial; la intensificació de la lluita del moviment obrer internacional i l'extensió de la lluita d'alliberament nacional dels pobles. Els representants del PCUS i del PCE varen assenyalar amb satisfacció que com a resultat del combat de les forces de la pau contra les forces reaccionàries i agressives s'està produint un viratge en les relacions internacionals des de la "guerra freda" a la distensió, a l'afirmació dels principis de la coexistència pacífica entre estats de distint règim social. En l'arena internacional es crea una situació nova més favorable. Això es deu, sobretot, al canvi de la correlació de forces a favor del socialisme, la pau i el progrés, és resultat de l'agreujament de la crisi general del capitalisme. Brollen noves condicions per a ulteriors triomfs de les forces antiimperialistes.

Els dos partits afirmen la seva increbantable solidaritat amb tots els pobles en lluita contra l'imperialisme, la reacció i el feixisme, i sobretot amb l'heroic poble de Vietnam. Exigeixen l'acabament de les persecucions contra els demòcrates xilens i uruguaians i que es posi immediatament en llibertat el company Luís Corvalán, secretari general del Partit Comu-

nista de Xile, el company Rodney Arismendi, primer secretari del Partit Comunista de l'Uruguai, i tots els presos polítics.

Ambdós partits presten suport a la lluita dels països del tercer món per a assolir la seva plena independència política i econòmica.

Les delegacions d'ambdós partits saluden calorosament la victòria del poble português sobre el règim feixista i expressen la seva solidaritat amb el Partit Comunista Português i amb tots els demòcrates portuguesos. Saluden també el derrocament de la dictadura feixista a Grècia.

El PCUS i el PCE consideren que la base necessària de la seguretat internacional són els principis de la coexistència pacífica entre estats de distint règim social, la renúncia a emprar la força o a l'amenaça d'emprar-la en les relacions entre estats. Parteixen del fet que posar en pràctica el principi de la coexistència pacífica no significa ni conservació del statu-quo social i polític ni debilitament de la lluita ideològica; no solament no frena la lluita de classes i l'activitat dels partits comunistes als països capitalistes, sinó que, ben al contrari, crea condicions més favorables per a desenvolupar-les.

El PCUS i el PCE concedeixen gran importància a la creació d'un sistema de seguretat i cooperació a Europa. Estimen necessari acréixer la mobilització de les forces de la pau i l'opinió pública per tal de culminar amb èxit la Conferència Europea per la Seguretat i la Cooperació. La definitiva i completa confirmació dels drets sobirans de la República Democràtica Alemanya socialista és un fet d'importància històrica.

Els dos partits es pronuncien per mesures efectives orientades a l'acabament de la carrera armamentista, per la dissolució simultània dels blocs militars, pel desmantellament de les bases militars en territoris d'altri, comprès també el territori espanyol, pel desarmament. El PCE presta suport a les propostes de la Unió Soviètica en aquest sentit.

Els representants del PCUS i del PCE varen intercanviar opinions sobre la situació al moviment comunista internacional i varen reafirmar que cal lluitar amb la més gran decisió contra totes les deformacions del marxisme-leninisme.

En tenir en compte que l'imperialisme està molt interessat en l'escissió i l'afebliment del moviment comunista internacional, de les forces democràtiques i antimonopolistes, el PCE i el PCUS afirmen que l'anticomunisme i l'antisovietisme, vinguin d'on vinguin, contradiuen els interessos de la classe obrera, l'internacionalisme proletari i la lluita mundial contra l'imperialisme.

En partir del fet que la força i la cohesió de cada partit comunista tenen gran importància tant per a la lluita dels treballadors de cada país, com per al moviment comunista internacional, el PCUS i el PCE condemnen qualsevol activitat escissionista dirigida a minar la unitat interna dels partits germans.

Ambdós partits renoven la seva decisió de lluitar pel restabliment de la unitat i l'enfortiment de la cohesió del moviment comunista internacional, per forjar el front comú de totes les forces antiimperialistes.

Els dos partits valoren positivament els resultats de la Conferència dels PP.CC. dels països capitalistes d'Europa celebrada a Brussel.les i expressen el seu suport a la idea de convocar una Conferència paneuropea dels Partits Comunistes i Obrers.

El PCUS i el PCE concedeixen gran importància al plantejament del document fonamental de la Conferència de PP.CC. i OO. del 1969, segons el qual en no existir en el moviment comunista internacional un centre dirigent, creix especialment el paper de la coordinació voluntària de les activitats dels partits germans. Cada partit elabora la seva política en les condicions concretes del seu país. Es deure internacionalista de cada partit propiciar per tots els mitjans el millorament de les relacions i la confiança mútua, fins i tot quan existeixen diferències de punts de vista sobre unes o altres qüestions. Ambdós partits basen les seves relacions en els principis del marxisme leninisme, de l'internacionalisme proletari, de la solidaritat i el suport recíprocs, del respecte, de la igualtat de drets i la independència, de la no ingerència en els seus assumptes interns. A partir d'això, el PCUS i el PCE s'esforcen per desenvolupar les seves relacions i contactes mutus en interès de la solució de les tasques bàsiques del moviment obrer que els són comunes.

L'entrevista va transcórrer en un esperit de sinceritat i comprensió mútua.

Moscú, 15 d'octubre de 1.974.

El canvi democràtic és inajornable

El retorn de les dretes falles d'en Franco al poder, alçades pels Villaverde i altres ultres d'aquest clan, amb el propòsit de fer marxa enrera i acomiadar en Juan Carlos per tal de substituir-lo per en Borbón Dampierre i desplaçar l'Arias Navarro per col.locar al cap del govern un dels seus, no va aconseguir aquest resultat, ja que ni amb en Franco al poder tenen força per a imposar els seus plans folls.

Conscient d'això, l'Arias, amb les seves declaracions oberturistes a l'agència Cifra, els oposa els poderosos corrents del canvi democràtic i busca així la força que ell no té en el camp de l'oposició. Això el manté al cap del govern per ara, però palesa la seva pròpia feblesa i posa en descobert el buit de poder en tota la seva dimensió.

Per això l'atemptat criminal de la "Cafeteria Rolando", obra sens dubte dels sectors més feixistes del règim, expressió de la tremenda descomposició que regna en les esferes de l'aparell de l'Estat, fa coincidir a "oberturistes" i "ultres" en la barroera maniobra d'allevar l'atemptat a ETA, alhora que tracten de complicar-hi el Partit Comunista d'Espanya per veure d'aïllar-lo i impedir la consolidació de la Junta Democràtica d'Espanya. Tampoc prospera aquest intent, que es revolta contra ells i aprofundeix el desprestigi d'uns i d'altres.

L'aguda crisi econòmica i la manca d'una política econòmica adequada a les necessitats del país en aquesta situació, agreugen el descontentament i l'oposició, no solament de la classe obrera, dels camperols i de les àmplies masses, sobre els quals es fa recaure el pes més dur de la crisi, sinó també de la majoria de la burgesia, fins i tot d'importants sectors de l'oligarquia financera.

El govern Arias, desbordat pels esdeveniments, aguditza el caràcter repressiu del seu poder que trontolla i es multipliquen les detencions, els escorcolls i assalts de locals religiosos i altres, les violacions dels drets de la persona, les vexacions contra els presos polítics que originen les vagues de la fam que s'han estès per les presons franquistes. Però ni aconsegueix de frenar el moviment obrer i democràtic, ni que els instruments de justícia el segueixin en aquesta acció repressiva. Ans al contrari, posa en descobert la falsedat de l'"obertura" i el fa enfrontar amb tota la societat espanyola, que pugna pel canvi democràtic.

Els darrers dies creix impetuosament la lluita de la classe obrera, la protesta camperola, les accions dels metges i d'altres sectors de la població en defensa de les seves reivindicacions econòmiques, socials i polítiques: Pasa-Renault, General Elèctrica, Babcock-Willcox, Astano, Robert Bosch, etc., donen el nom més sonat a aquestes lluites que a Catalunya encapçalen els treballadors del Baix Llobregat i de Manresa, de la Seat, Hispano-Olivetti i molts altres.

Aquesta situació ve provocant una activació de tota la política del país. D'una banda, es multipliquen els pronunciaments públics a favor de la ruptura democràtica de polítics destacats com en Ruiz Giménez i en Camuñas, i del PSOE en el seu XIII Congrés recentment celebrat a França. La dreta no feixista, que no es vol enfonsar amb el règim, s'organitza i crea els seus partits; si tua visiblement els seus homes en l'arena política, com en el cas de Garrigues Walker. L'alternativa democràtica, representada a nivell de l'Estat espanyol per la Junta Democràtica d'Espanya, s'obre pas.

Mentrestant, es planteja públicament que les associacions polítiques d'Arias han quedat obsoletes; que ha de desaparèixer la secretaria general, la premsa i tota l'estructura del "Movimiento"; que els sindicats han de ser dels treballadors. El discurs de l'Utrera Molina a Las Palmas és tan fora de la realitat que sembla el seu cant del cigne.

Urgeix, per tant, el canvi polític que està a l'ordre del dia. La fi del franquisme, amb en Franco o sense, ha de passar necessàriament per un clar i obert trencament amb el passat feixista del règim i això només ho poden fer las forces que han trencat amb el règim, les forces dispostes a fer que el poble decideixi lliurement i democràticament el seu destí. El canvi democràtic és inajornable.

M. Nadal

Document de la CCFPC

CONTRA LA REPRESSIÓ

Amb aquest títol la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha fet públic un document amb data 20 d'octubre, del qual donem alguns extractes:

"Durant les darreres setmanes s'han anat intensificant les mesures repressives del règim. Nombroses persones han estat detingudes quan celebraven reunions de debat polític i social, com la de Madrid i altres i les tingudes recentment a Sabadell i Sant Cugat del Vallès. D'aquesta última han estat multats del Governador amb 350.000 pessetes l'advocat Carles Trias i Fargas i el metge Antoni Gutiérrez i Díaz."

"Utilitzant l'espantall del terrorisme, sempre fosc i poc convincent, el règim, empresonant, multant i fins i tot prohibint reunions d'associacions legals, practica un autèntic terrorisme contra tot el poble, especialment contra el moviment obrer i popular i contra les manifestacions del sentiment nacional de Catalunya, Euskadi i Galicia."

"Les necessitats cada dia més urgents que es plantegen avui, de transformació de les estructures polítiques, d'ordenació del nostre territori, de llibertat sindical que asseguri la defensa dels drets dels treballadors, no poden ser ofegades per la repressió d'un règim a la defensiva."

Finalment demana al poble de Catalunya que lluiti "com a cosa més immediata per la llibertat de tots els detinguts".

Martín Villa, fora!

L'"obertura" d'en Martín Villa està embussada. Tira la pedra i amaga la mà. Però se li veuen la mà i la pedra. I el poble n'està fart.

El governador que ens ha tocat a la rifa franquista mana detenir 67 persones a Sabadell; després 47 a Sant Cugat, amb violació de recintes religiosos, a més a més. Els "delictes" no ho deuen ser tant perquè els jutges dicten ben aviat les llibertats. Però el governador és més papista que el Papa i a dos dels 47 els clava multes de 350.000 pessetes.

El governador prohibeix actes de tota mena a Gràcia, al Guinardó, a Santa, a Sant Andreu i allà on sigui.

En Martín Villa és tan ultra com en Blas Piñar; però endemés és hipòcrita. Envia la policia a privar de fer actes que estaven autoritzats. Va contra la seva, diguem-ne, legalitat. Un exemple n'és la conferència sobre l'any Sant i l'amnistia que s'havia de fer a Sant Andreu el 19 d'octubre. Un altre, el fet que la policia arrabassés i estripés, a la Universitat, plecs de signatures per l'amnistia recollides dintre de la molt legal campanya de Justícia i Pau.

Hem de parar els peus al virrei Martín Villa. No hem de permetre les seves arbitrarietats, que ho són fins i tot dins de la tèrbola legalitat franquista. Hem de fer que el treguin.

Els treballs i els dies

La majoria silenciosa

La notícia que a Portugal es va muntar un complot contra la jove democràcia amb temptativa d'assassinat del President de la República i del Cap del Govern, i que aquest complot es feia sota la invocació de la "majoria silenciosa", tot cridant aquesta a manifestar-se al carrer, sembla contradir la imatge-clixé habitual que se'ns pretén imposar d'aquesta suposada "majoria", amarada -segons aquest clixé- de seny i de veneració per l'ordre establert. El contrari d'unes minories estridents i tumultuoses, en suma.

La contradicció, de fet, és només aparent.

A tots els països de democràcia burgesa hi ha una massa conformista, reserva política i social de la reacció, cohesionada pel sentiment de la por. Por a la novetat i al desconegut, por a perdre un univers d'evidències dogmàtiques, por a veure's privat d'allò que es té -tant si és poc com si és molt-, por a la vida i a la llibertat, en definitiva. És el partit de la por.

Seria interessant una investigació sobre les causes d'existència d'una massa social així. Sens dubte, hi ha elements ideològics, com l'individualisme i el fanatisme de la propietat, que revelen la profunditat de l'hegemonia de certs valors burgesos en molt àmplies capes de la població. Segurament hi ha també l'atomització i l'aïllament a què la societat capitalista sotmet l'individu, la seva falta de participació en els afers col.lectius. I probablement també l'instint de defensa davant d'un món ple d'incertituds i d'una història recent feta de crisis, guerres, violències, etc.

"Majoria silenciosa" és una expressió lírica que designa aquesta massa humana tan poc poètica, acovardida i estèril.

Entre les dues guerres mundials la reacció europea va saber trobar temes d'exaltació emotiva per a mobilitzar les capes mitjanes i els estrats més endarrerits del proletariat entorn de banderes com Pàtria, Raça, Imperi, Religió. Però la derrota militar del nazi -feixisme va posar en descobert la follia sanguinària i la sòrdida inhumanitat que s'amagaven darrera dels ideals grandiloqüents. Per això és difícil que reneixi amb força de masses un feixisme semblant a aquell i la reacció confia d'atreure's les masses no per excés de politització entorn de mites més o menys irracionals, sinó per defecte, per despolitització i aprofitament paral.lel dels hàbits conservadors.

Cartells com aquests abundaven en les façanes de les ciutats portugueses després del recent intent feixista.

Les "majories silencioses" són les masses de maniobra de la reacció en una època en què ja no és possible un feixisme com el d'abans. I això no vol dir que el feixisme no sigui avui possible. Al revés, és una amenaça molt real, cada vegada més real a mesura que s'intensifica la lluita de classes, com és manifest en els casos d'Itàlia i Anglaterra. La novetat és que no semblen possibles aquelles mitologies feixistes com a fenomen de masses: seria més aviat l'apoliticisme de la "majoria silenciosa", amanit amb un vocabulari tecnocràtic, el que prepararia el camí del cop d'estat perpetrat per una minoria lligada als sectors més reaccionaris de les forces armades.

Entre majoria silenciosa i complot feixista no hi ha,doncs, muralla de Xina: aquesta és una de les lliçons que ens ensenya Portugal.Per això no hi ha, doncs, contradicció entre la "majoria silenciosa" invocada i la "minoria tenebrosa" que conspirava.

El pensament conservador i reaccionari, avui incapaç d'oferir res de positiu, idealitza el "silenci" (és a dir, l'apoliticisme) de la "majoria silenciosa". A aquesta idealització les forces democràtiques conseqüents oposen l'esforç sistemàtic per elevar tots i cada un dels ciutadans a la consciència i a l'activitat polítiques. Diuen a la gent, com Antonio Machado: no feu cas dels qui us recomanen de no fer política, perquè sovint el que volen és fer-la ells en contra i al marge de vosaltres.

Al si de la majoria silenciada pel franquisme no és visible encara prou clarament la massa conformista que, evidentment, existeix, i de la qual tindrem una mida més exacta quan hàgim conquerit la democràcia (la seva importància dependrà en gran mesura dels nostres esforços esmerçats en el combat). L'apoliticisme i la por seran, en tot cas, l'última herència, i la més pertinaç, d'aquesta dictadura nefasta.

Per això, portar tothom a fer activament política és la premissa de la llibertat.

Serrallonga

Més primeres pedres populars

Les cerimònies d'inauguració i de col.locació de primeres pedres han estat agafades pel poble com a formes vives de protesta per la manca d'allò que fa falta als barris.

La festa del 12 d'octubre va ser celebrada al barri barcelonís del Bon Pastor amb la col.locació simbòlica, per part dels veïns,de la primera pedra d'un ambulatori de la Seguretat Social. En aquest barri no hi ha cap institut d'ensenyament mitjà, no hi ha prou escoles, no hi ha ambulatori i no hi ha força coses indispensables. Els veïns es reuneixen i fan una llista de totes aquestes necessitats. Les classifiquen i consideren que la més urgent és l'ambulatori, l'assistència sanitària a 25.000 persones. Per això organitzen i fan l'acte públic de posar-hi la primera pedra, al qual van arribar a concentrar-s'hi uns 2.000 veïns (es calcula que en total van passar-n'hi uns 8.000).

ENSEYAMENT

Unitat en la lluita de mestres i pares

Al número anterior fèiem una denúncia de la caòtica situació escolar al començament de curs. Han arribat a les nostres mans informacions més detallades referides conoretament al Pla d'Urgència per a la "província" de Barcelona, que confirmen aquelles denúncies.

Alguns dels grups escolars previstos per enguany al Pla d'Urgència no entraran en funcionament per defecte de construcció (com l'"Inés Armengol" de Sabadell) o perquè les obres no estan acabades (com el "Lluís Millet" de Santa Coloma). En d'altres falten les instal.lacions d'aigua i llum, com al col.legi "La Floresta" de Sabadell, o material escolar, com al "Dr. Saladrich" de Vic o als col.legis "Carrero Blanco" i "Dr. Vicente Ferso" de Viladecans, on els mestres escriuen damunt de les portes perquè no hi ha pissarres. Al "Maria Fernández de Lara" de Sant Boi no hi ha aigua, llum ni cadires per a tots: alguns nens han de seure per terra. Al "Josep Ventalló" de Terrassa els nens han d'escriure sobre els genolls per manca de taules i el "Ramon i Cajal" s'inunda quan plou per manca de desguàs. A Barcelona, l'escola "Pirineos" no s'ha obert perquè hi manca la instal.lació elèctrica. A Mataró, de les tres escoles programades pel Pla d'Urgència només n'hi ha una a punt, que no s'ha obert per manca de mestres i mobiliari; hi ha oficialment 3.000 nens sense escolaritzar a la ciutat.

Als dèficits materials s'afegeix la manca de mestres en molts casos. De Terrassa ens arriba la informació que a primers d'octubre només estaven cobertes la meitat de les 128 noves places de mestres. Els qui han guanyat les darreres oposicions han estat nomenats com interins, amb un sou inferior al que els correspon i contracte per tres mesos (al cap dels quals poden ser canviats de plaça, amb els inconvenients que això comporta per a ells i per als alumnes).

No cal dir també que les aules estan sobrecarregades (en alguns casos les noves escoles arriben als 60 i 70 alumnes per aula: bon començament!); i tot i així molts nens han quedat al carrer. Hi ha també problemes d'ubicació, transport, falta de menjadors i guarderies, etc.

Organitzar la lluita convergent

Aquest estat de coses lamentable ha provocat ja reaccions, com les manifestacions de mares i nens a les quals ens

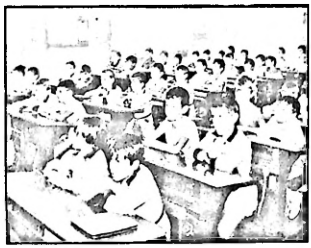

referíem al número anterior. A Vic, més de cent mares van constituir una comissió amb dos mares, el tinent-alcalde i un mestre per anar a la Delegació del Ministeri,a Barcelona, a reclamar; van obtenir satisfacció.

El camí és aquest: l'organització i la lluita. Els problemes no s'acabaran un cop el present curs estigui "definitivament" en marxa. Cal continuar mantenint una constant pressió conjunta de pares i mestres.

Es tracta de recollir informació sobre els dèficits i problemes existents i d'elaborar, a cada barri i localitat, objectius reivindicatius concrets per a presentar a l'ajuntament o a la delegació. Després, portar-ho a la premsa i a la població del barri en general a través de fulls o de conferències i colloquis, a través de las múltiples vies obertes i legals existents. En aquest procés és necessari multiplicar i consolidar totes les formes de col.laboració entre ensenyants i pares, a través de les associacions de pares o per altres mitjans.

Algunes associacions de veïns tenen vocalies d'ensenyament o consultoris sobre problemes educatius.

A més de la lluita per les reivindicacions immediates, aquesta col.laboració ha de permetre abordar altres problemes. Per exemple, les pèssimes condicions laborals i professionals dels mestres, que repercuteixen sobre el seu rendiment educatiu en detriment dels alumnes. O les perspectives per al curs vinent respecte a l'escolarització al nivell d'EGB, batxillerat i Formació Professional: no oblidem que el curs 75-76 ha d'inaugurar-se el BUP i la formació professional de primer cicle obligatòria. Hi haurà places per a tothom?

La convergència de pares i mestres ha d'estendre's i consolidar-se el més aviat possible per tal d'avançar amb més força i coherència cap a millores concretes i per tal de fer jugar a l'ensenyament l'importantíssim paper de revulsiu de masses que li correspon en la lluita contra la dictadura, culpable d'un estat de coses tan calamitós.

L'associacionisme universitari

Què fer?

Ha aparegut al "Boletín Oficial del Estado" el decret del ministre d'Educació, Martínez Esteruelas, en el qual es regula l'associacionisme estudiantil i es planteja, també, la participació dels estudiants als òrgans de gestió de la Universitat.

Aquesta ha estat una gran victòria. En primer lloc dels estudiants, que durant llargs anys han lluitat per una organització autònoma i democràtica. També, no cal dir-ho, un resultat de la situació política per la qual travessa el país, de la crisi del règim.

L'exigència de llibertat és tan gran, la seva necessitat tan evident, que el mateix govern es veu obligat a cedir-ne parcel.les per tal d'evitar el col.lapse total en determinats terrenys.

Però la cessió ha estat parcial, amb entrebancs, tot pretenent que els estudiants s'ocupin només de qüestions acadèmiques, tot guardant-se la carta de la repressió i de l'expedient acadèmic.

Davant d'aquesta situació els estudiants han d'actuar amb extraordinària audàcia i intel.ligènoia. Cal anar a les eleccions proposades per fer del procés electoral una gran batalla política, de discussió dels seus problemes i objectius, de mobilització i organització de masses, de plantejament a fons dels problemes de l'alternativa a l'actual Universitat i de la ruptura democràtica que avui el país exigeix i necessita.

Cal ocupar aquesta legalitat, exigir més, imposar més. Cal arrencar aquesta legalitat al règim i convertir-la en una autèntica legalitat de masses. Cal anar ampliant el caràcter democràtic d'aquestes propostes; utilitzar-les per desenvolupar el moviment estudiantil, per estendre'l als sectors o facultats més endarrerits, per donar-li més massivitat, més claredat i homogeneïtat en els objectius i més projecció devers l'exterior.

En definitiva, fer de la campanya electoral, de les pròpies eleccions, un instrument d'avenç en el desenvolupament del moviment estudiantil de masses que el moment de la ruptura democràtica que vivim exigeix.

Vida del Partit

II Conferència universitària del PSUC

Comunicat

S'ha celebrat la II^a CONFERÈNCIA UNIVERSITÀRIA DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA. Hi participaren estudiants, professors i personal no docent de les tres universitats de Barcelona i de les Delegacions Universitàries de comarques. Entre els 60 delegats hi assistí una àmplia representació de l'organització universitária de "Bandera Roja de Catalunya". També participà en el debat polític una delegació invitada del Comitè Universitari de Madrid del Partit Comunista d'Espanya. Assistí a tota la reunió un company del Comitè Executiu del PSUC i realitzà la clausura un altre company del Comitè Executiu especialment delegat per a aquesta tasca.

Al llarg de 7 sessions plenàries i 2 en grups de treball, els assistents han discutit les tasques polítiques i d'organització que el PSUC es planteja avui a la Universitat. La Comissió Universitària del PSUC presentà dos informes, un a cada punt de l'ordre del dia, que foren la base del debat. Una profunda discussió política ha portat a l'examen crític i enriquidor dels informes i ha marcat les directrius fonamentals de la nostra política universitària de cara a aquest curs.

La II^a CONFERÈNCIA acordà la publicació dels informes presentats, després d'introduir-hi les aportacions i matisacions que foren realitzades. Fou aprovada una RESOLUCIÓ POLÍTICA, síntesi dels acords presos, per a la seva edició i distribució massiva entre els universitaris.

Les discussions i la convivència entre tan elevat nombre de companys al llarg de la CONFERÈNCIA es realitzaren en un clima de fraternitat i companyonia altament estimulador per assegurar l'extensió a tot el Partit i als universitaris de les resolucions adoptades en aquesta magna reunió.

La Comissió Universitària del PSUC.

Barcelona, 20 d'octubre del 1974.

La Festa del Partit a Sant Vicenç dels Horts

A primeries de setembre es va celebrar, en un bell indret a l'aire lliure, una festa per a commemorar el 38 aniversari del PSUC organitzada pels companys de Sant Vicenç dels Horts. Els companys es varen escarrassar perquè no hi faltés res, perquè els infants tinguessin també la seva festa amb jocs i diversions, perquè la festa del Partit fós un èxit. Ho va ser. Més de 250 persones hi van fer cap, entre elles força jovent.

Es varen cantar cançons a cor -la Internacional vàries vegades- i resonaren els visques al PSUC, a la Joventut Comunista, a la llibertat.

Però no tot foren cançons i visques. Hi va haver parlaments i animades discussions polítiques.Un company va explicar què es celebrava, què és el PSUC, els seus orígens, la seva política. Va descriure la situació actual i què cal fer i va assenyalar la transcendència de la Junta Democràtica d'Espanya.

Allà mateix es varen fer ja alguns ingressos i se n'esperen més.

"La dictadura va a la deriva en la mar embravida d'un poble que lluita i aspira a la llibertat", va dir en un moment del seu discurs el company esmentat. La festa n'era una prova viva i esperançadora.

Corresponsal.

ADVERTIMENT

En resposta a preguntes i inquietuds que ens han arribat darrerament, TREBALL té l'encàrrec de notificar als seus lectors que el PSUC no participa a l'AGENCIA POPULAR D'INFORMACIÓ (API). Per tant, no es fa responsable de les notícies o comentaris que apareixen al butlletí de l'esmentada agència.

Metall

Conveni comarcal del Baix Llobregat

NOVA VICTÒRIA OBRERA

Com a la PIRELLI, com els metges interns i residents, com a la MELER, com a DAMPER IBERICA -per referir-nos només a Catalunya i als exemples més recents-, el moviment obrer ha comprovat altre cop la seva força quan ha imposat una important VICTORIA en la negociació del conveni comarcal del metall del Baix Llobregat. Victòria que, com les altres, constitueix un pas important cap a la VAGA GENERAL, cap a la comprensió de masses de les enormes possibilitats que té avui la classe obrera per a imposar les seves reivindicacions en una correlació de forces favorable.

Aquest conveni estava en "laude" o "norma d'obligat compliment" i s'havien trencat les negociacions durant la primavera. Amb la vaga general solidària amb ELSA es va imposar la represa de les negociacions. I aquest ha estat el resultat: Salari base de conveni de 400 pessetes per al peó (augment del 40%), 42 hores de treball a la setmana, 25 dies de vacances (3 més), tres pagues extra de 30 dies.

No és, certament, una victòria completa, però sí important i pot servir de punt de referència en els convenis comarcals de Manresa (amb un combat tan important i continuat), Sabadell i Cerdanyola-Ripollet, com també en el provincial. Per això els metal.lúrgics del Baix Llobregat que, precisament tot just després de la firma del conveni comarcal, tan alta prova solidària han donat amb l'atur d'un centenar d'empreses en solidaritat amb els obrers de PIRELLI, poden ser una base important de mobilització de cara al conveni provincial. Conveni en el qual cal exigir que es passi a la denúncia sindical del "laude", que es formi una nova comissió deliberadora que sigui representativa, que s'encetin noves negociacions amb la patronal i que es tregui, per tant, el conveni de la via morta on es troba a través del recurs contenciós administratiu, en la qual es pot podrir durant mesos si la lluita no ho impedeix.